

Criteriile ANAF pentru evaluarea riscului fiscal

Autor: Anda Diaconescu, Avocat asociat la Biriş Goran

Este extrem de relevant pentru societățile care funcționează în România să înțeleagă modul în care acționează autoritățile de control pe partea de fiscalitate. În contextul actual, în care ANAF trebuie să bifeze un grad ridicat de colectare, am pus laolaltă câteva informații esențiale cu privire la prioritizarea la control.

Ordinul comun nr. 417/1204/2025 al Agenției Naționale de Administrare Fiscală și Autorității Vamale Romane, actualizat prin Ordinul nr. 1826/2372/2025, stabilește **criteriile pentru evaluarea riscului fiscal ridicat al operatorilor economici persoane juridice**, după cum urmează:

1. operatorii economici nou-înființați sau la care au fost preluate părțile sociale în ultimele 12 luni;
2. operatorii economici fără activitate economică în ultimele 12 luni;
3. operatorii economici declarați inactivi și reactivați în ultimele 12 luni;
4. operatorii economici cu domiciliul fiscal la sediul unui cabinet de avocatură;
5. operatorii economici care au obținut autorizații și/sau au fost înregistrați în domeniul comercializării produselor accizabile în ultimele 12 luni, cu excepția celor care și-au reînnoit în ultimele 12 luni autorizațiile obținute anterior;
6. operatorii economici care nu au desfășurat activități economice în domeniul produselor accizabile în ultimele 36 de luni;
7. operatorii economici cu un istoric fiscal inadecvat, care se încadrează în una dintre situațiile de mai jos:

8. Top of Form

Bottom of Form

1. cu obligații fiscale restante în ultimii 5 ani pentru care s-a dispus executarea garanției;
2. care în ultimele 12 luni au depus declarațiile fiscale cu o întârziere mai mare de 5 zile de la termenul legal;
3. care în ultimii 5 ani au beneficiat de eșalonări și/sau restructurări la plată și care se încadrează în una dintre următoarele situații:

- nu au respectat termenele stabilite prin graficul de eșalonare/graficul de plată;
- nu au achitat obligațiile fiscale declarate după data acordării eșalonării și/sau restructurării;
- înregistrează obligații fiscale/bugetare, altele decât cele prevăzute la cele două puncte anterioare, care reprezintă condiție de menținere a valabilității eșalonării și/sau restructurării la plată;
- au pierdut valabilitatea eșalonării și/sau restructurării la plată.

1. care au asociați majoritari și/sau administratori care în ultimii 10 ani au mai fost asociați sau administratori în societăți care au fost autorizate și/sau înregistrate în domeniul comercializării produselor accizabile, ale căror autorizații/atestare au fost revocate și care se încadrează în una dintre următoarele situații:

- la data radierii sau cesionării părților sociale/acțiunilor, societățile respective înregistrează obligații fiscale restante la bugetul general consolidat;
- a fost deschisă procedura insolvenței, respectiv perioada de observație, reorganizare judiciară sau faliment.

1. care au cerut restituirea sau compensarea unor sume de bani de la bugetul general consolidat, iar în urma acțiunilor de control ale organelor fiscale se constată că pentru cel puțin 25% din suma solicitată nu au drept de restituire;
2. care nu au fonduri financiare la nivelul achizițiilor lunare de produse accizabile.

Articolul 157 din Codul de procedură fiscală definește ca **obligații fiscale restante** următoarele:

1. obligații fiscale pentru care s-a împlinit scadența sau termenul de plată;
2. diferențele de obligații fiscale principale și accesorii stabilite prin decizie de impunere, chiar dacă pentru acestea nu s-a împlinit termenul de plată.

În același timp, **NU constituie obligații fiscale restante:**

- obligațiile pentru care s-au acordat și sunt în derulare înlesniri la plată, dacă pentru acestea nu s-a împlinit termenul de plată prevăzut în decizia de eşalonare;
- obligațiile fiscale stabilite în acte administrative fiscale a căror executare este suspendată în condițiile Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004;
- obligațiile fiscale stabilite în acte administrative fiscale contestate, care sunt garantate;
- obligațiile fiscale cu termene de plată viitoare stabilite în planul de reorganizare judiciară;
- obligațiile fiscale care nu se sting pe toată perioada derulării procedurii insolvenței sau reorganizării judiciare;
- creanțele fiscale înscrise în titlurile executorii ce au stat la baza sechestrului pentru care s-a realizat valorificarea bunului cu plata în rate, în limita diferenței de preț ce a fost aprobată la plata în rate.

De asemenea, **nu se consideră că un contribuabil înregistrează obligații fiscale restante** dacă suma obligațiilor fiscale

datorate este mai mică sau egală cu suma de rambursat/restituit pentru care există cerere în curs de soluționare și cu sumele certe, lichide și exigibile pe care contribuabilul le are de încasat de la autoritățile contractante. În cazul emiterii certificatului de atestare fiscală se face mențiune în acest sens.

ANAF interesat de deducerile personale ale asociațiilor sau acționarilor

Autor: Luciana Rainov, Asociat Senior Biriș Goran

În contextul măsurilor recente ANAF avertizează cu privire la o practică întâlnită la nivelul asociațiilor sau acționarilor diverselor societăți – deducerea cheltuielilor personale ale acestora, în scopul evident de a reduce TVA datorat, precum și impozitul pe profit.

În comunicatul de presă al ANAF din 6 august este precizat că analizele de risc recente au evidențiat o mulțime de contribuabili care deduc cheltuieli fără legătură directă cu specificul activității economice pe care o derulează. Efectul acestei practici este, evident, reducerea bazei impozabile la care se aplică TVA și diminuarea impozitului pe profit.

În acest sens prin comunicatul ANAF se menționează că:

„Analizele recente au reliefat faptul că un număr semnificativ de contribuabili înregistrează în conturile de cheltuieli și deduc TVA aferentă pentru achiziții care, în fapt, sunt destinate uzului personal al acționarilor sau asociațiilor.

Această practică generează erori în contabilitate, **distorsionează baza de impozitare și, pe cale de consecință, conduce la diminuarea impozitelor/taxelor declarate și achitate.** Spre exemplu, au fost identificați contribuabili care desfășoară activitate de consultanță ori de închiriere de bunuri imobile și care au înregistrat, cu caracter de continuitate, achiziții de bunuri destinate uzului personal, cum ar fi: produse alimentare, produse cosmetice, îmbrăcăminte, produse electrocasnice etc.”, precizează comunicatul de presă al ANAF.

Pe fundalul unui deficit bugetar accentuat, dublat de un grad destul de scăzut de colectare a TVA, ANAF lansează un avertisment explicit, fiind indicat că vor fi realizate controale fiscale a ale contribuabililor la care se constată astfel de practici. Alături de avertismentul adresat contribuabililor, aceștia sunt îndemnați să manifeste corectitudine în declararea veniturilor și a cheltuielilor în toate declarațiile fiscale depuse la organele competente.

Primul val al campaniei de control fiscal anunțat de ANAF va consta în emiterea unor avertismente, urmând ca mai apoi, , să se procedeze la controale fiscale ale contribuabililor care nu se conformează voluntar.

Problematica diminuării bazei impozabile în mod evident nu afectează doar TVA, ci în paralel afectează structura cheltuielilor deductibile la impozitul pe profit al societăților.

Digitalizarea fiscalității devine un instrument de mare ajutor pentru ANAF, care poate extrage și prelucra date cu mult mai multă rapiditate și mai precizie datele contribuabililor, fiind din ce în ce mai ușor organelor fiscale să detecteze anumite practici incorecte sau eronate.

Studiu EY: ritmul de adoptare a inteligenței artificiale depășește implementarea mecanismelor de guvernare, iar nivelul de conștientizare a riscurilor în rândul liderilor executivi este redus

- Doar o treime dintre companii dispun de măsuri de control adecvate pentru modelele actuale de inteligență artificială, deși aproape trei sferturi integrează inteligența artificială în inițiative desfășurate la nivelul întregii organizații
- Liderii executivi sunt, în medie, de două ori mai puțin îngrijorați decât consumatorii în privința respectării principiilor utilizării adecvate a inteligenței artificiale
- Directorii generali manifestă o preocupare mai accentuată față de riscurile asociate cu inteligența artificială decât alți conducători executivi

EY a publicat studiul Responsible AI Pulse, care au relevat un decalaj semnificativ între încrederea conducătorilor executivi din companii cu privire la sistemele lor de inteligență artificială și nivelul actual al măsurilor de guvernare implementate.

72% dintre liderii executivi sondați au declarat că organizațiile lor au „integrat și implementat la scară largă inteligența artificială” în majoritatea inițiativelor sau în toate, iar aproape toți (99%) sunt cel puțin pe cale de a face acest lucru, însă doar o treime dintre companii dispun de protocoale adecvate pentru a respecta toate aspectele [cadrelor EY pentru utilizarea adecvată a inteligenței artificiale](#).

Acest studiu este primul dintr-o serie care își propune să evalueze modul în care companiile percep și integrează practicile adecvate în materie de inteligență artificială în modelele de afaceri, în procesele decizionale și în strategiile lor de inovare. Informațiile au fost colectate în intervalul martie – aprilie 2025, de la 975 de conducători executivi din 21 de țări.

Concluziile au mai evidențiat o diferență substanțială de percepție între liderii de companii și populația generală. Aproape două treimi dintre conducătorii executivi (63%) consideră că sunt pe aceeași lungime de undă cu consumatorii în ceea ce privește percepțiile referitoare la inteligența artificială și utilizarea acesteia. Totuși, această perspectivă contrastează puternic cu concluziile recentului studiu [EY AI Sentiment Index Study](#), care a constatat că, în medie, consumatorii sunt de peste două ori mai preocupați decât executivii în privința unor aspecte legate de inteligența artificială.

Printre preocupările exprimate se numără măsura în care organizațiile nu își asumă responsabilitatea în situațiile de utilizare negativă a inteligenței artificiale (58% dintre consumatori, față de 23% dintre executivi), precum și nerespectarea de către organizații a politicilor și reglementărilor privind inteligența artificială (52% dintre consumatori, față de 23% dintre executivi). Deși există un consens general în anumite privințe, cum ar fi valoarea utilizării inteligenței artificiale pentru automatizarea activităților de rutină (63% dintre consumatori, față de 57%

dintre executivi) și pentru simplificarea activităților ce necesită pregătire tehnică sau formare academică (67% dintre consumatori, față de 59% dintre executivi), diferențele nete în multe dintre domeniile esențiale produc un decalaj semnificativ, pentru care liderii de companii trebuie să găsească soluții.

Deși, la nivel individual, majoritatea companiilor dispun de principii privind utilizarea adecvată a inteligenței artificiale, în medie, organizațiile dețin măsuri de control solide doar pentru trei dintre cele nouă aspecte, printre care se numără responsabilitatea, conformitatea și securitatea.

Alte concluzii importante:

Directorii generali reduc decalajul dintre atitudinile executivilor și cele ale consumatorilor

În rândul liderilor executivi, directorii generali (CEO) manifestă un scepticism și o prudență mai pronunțate, fiind constant cel mai puțin înclinați să afirme că organizațiile lor dispun de măsuri de control solide cu privire la inteligența artificială. Sub doi din zece directori generali (18%) declară că organizația lor dispune de măsuri de control robuste pentru echitatea și imparțialitatea inteligenței artificiale, comparativ cu media de 33% la nivelul tuturor executivilor. În plus, doar 14% dintre directorii generali sunt de părere că sistemele lor de inteligență artificială respectă reglementările, comparativ cu 29% dintre colegii lor din conducerile executive.

Esential de remarcat este faptul că directorii generali se apropie cel mai mult de percepțiile și atitudinile consumatorilor în ceea ce privește inteligența artificială, în comparație cu ceilalți lideri executivi. Nivelul mediu de preocupare în rândul directorilor generali față de principiile utilizării adecvate a inteligenței artificiale este de 38%, sub nivelul mediu în rândul consumatorilor (53%), dar

semnificativ mai ridicat decât cel înregistrat în cazul celorlalte funcții de conducere, care variază între 23% și 28%.

Guvernanța rămâne în urma inovației

Deși liderii executivi cred pe deplin în potențialul tehnologiei, aproximativ jumătate dintre aceștia recunosc că este dificil să elaboreze sisteme de guvernanță pentru actualele tehnologii de inteligență artificială și că sistemele existente nu sunt pregătite pentru următoarea generație de tehnologii de inteligență artificială. Această situație este totuși cunoscută, iar 50% dintre organizații realizează investiții semnificative sau ample în elaborarea unor cadre de guvernanță pentru riscurile și provocările asociate acestor tehnologii emergente în domeniul inteligenței artificiale.

Planurile viitoare de adoptare a inteligenței artificiale depășesc gradul de conștientizare a riscurilor

Aproape toți liderii executivi se așteaptă să utilizeze tehnologii emergente de inteligență artificială în următorul an. Deși trei sferturi (76%) dintre companiile intervievate folosesc în prezent sau intenționează să utilizeze inteligența artificială autonomă în următorul an, doar 56% sunt familiarizate cu riscurile asociate. Discrepanțe și mai mari se înregistrează în alte domenii emergente, cum ar fi generarea de date sintetice, unde 88% dintre companii utilizează deja această tehnologie, însă doar 55% sunt conștiente de riscuri.

Raj Sharma, EY Global Managing Partner – Growth and Innovation, a declarat: „Îngrijorările consumatorilor legate de responsabilitatea în utilizarea inteligenței artificiale afectează încrederea în brand, ceea ce îi plasează pe directorii generali în prima linie a acestor dezbateri. Conducătorii executivi trebuie să abordeze aceste probleme

prin elaborarea unor strategii adecvate menite să atenueze riscurile asociate cu inteligența artificială și prin manifestarea de transparență în ceea ce privește utilizarea și protejarea acestei tehnologii în cadrul organizației lor”.

Cronica unei creșteri anunțate: după lovitura fiscală dată consumului și investițiilor, vine rândul proprietăților

Autor: Alex Milcev, Partener, liderul departamentului Asistență fiscală și juridică, EY România

Vorba din popor spune că un necaz nu vine niciodată singur. Și se adevărește, iată, mai mult ca oricând, exact acolo unde doare: la impozitele și taxele pe care contribuabilul trebuie să le plătească statului. Oarecum ne obișnuisem în ultima perioadă cu avalanșa de creșteri ale unor taxe, „pachete” legislative numărate (suntem deja la numărul 3!), dar mai avem încă ceva despre care se vorbește mai puțin decât ar trebui.

Vorbim despre reforma taxelor locale sau impozitelor pe proprietăți – case, terenuri, mașini, etc. Este cert în acest moment că, de anul viitor taxele locale din România vor crește, semnificativ, în baza unei măsuri amânate, dar prevăzute în angajamentele asumate de statul român prin PNRR – componenta de reformă fiscală mai amplă. Uniunea Europeană impune creșterea veniturilor bugetare locale, inclusiv prin actualizarea valorii impozabile a proprietăților, astfel încât

taxarea să reflecte mai bine valoarea de piață reală, să aducă venituri mai mari pe plan local și să reducă, în general vorbind, nevoia de finanțare din bugetul central și distorsiunile fiscale aferente.

Măsura, prevăzută a fi aplicată de la 1 ianuarie 2026, a fost amânată din vara anului 2022 în contextul inflației, al instabilității economice post-pandemice și mai apoi ai anilor electorali 2024-2025. Iată însă, că intrăm în linie dreaptă cu aceste măsuri legislative, odată cu aprobarea Pachetului de măsuri fiscale nr. 1 propus de guvernul Bolojan. Forma noii legislații încă nu e finală dar, potrivit declarațiilor oficiale, ar urma ca, până la sfârșitul lunii august, să fie definitive toate detaliile privind procedurile tehnice, procentele aplicabile, (re)definirea bazei impozabile etc.

Practic, vorbim despre două elemente importante care schimbă paradigma taxelor locale, reflectate în actuala redactare a legii. Pe de o parte, se modifică intervalele de impunere, prin eliminarea plafonului maximal, fiind stabilit doar un minimum – 0,1% pentru rezidențiale, 0,5% nerezidențiale și 0,4% în cazul clădirilor utilizate pentru activități agricole. Autoritățile locale vor putea ajusta taxa flexibil, fără a mai cere suplimentări de la bugetul național. Pe de altă parte, se va schimba definirea bazei, care va ajunge să reflecte mai bine valoarea de piață a imobilelor.

În prezent, impozitul pe clădirile rezidențiale deținute de persoanele fizice se calculează prin aplicarea unei cote între 0,08% și 0,2% asupra valorii impozabile a clădirii, care poate fi ajustată în funcție de rangul localității și zona de amplasare. Pentru persoanele juridice, cotele sunt între 0,08% și 0,2% aplicate la valoarea impozabilă a clădirii, iar pentru clădirile nerezidențiale se aplică între 0,2% și 1,3% la valoarea impozabilă a clădirii. Se aplică regula stabilirii impozitului pe baza raportului de evaluare întocmit de un evaluator autorizat odată la cinci ani. De notat că în prezent metodologia impusă legislativ pentru aceste evaluări adesea nu

reflectă valorile de piață.

Este important să spunem aici că acest pas, pe care îl putem considera un fel de „revoluție” a sistemului taxelor locale din România, urma să fie realizat oricum. Din păcate, a coincis cu această conjunctură fiscală dificilă a altor creșteri de taxe și impozite și astfel va avea un efect compus negativ asupra tuturor contribuabililor.

Să nu uităm, în acest context, și de așa-numitul impozit pe lux – taxa specială aplicabilă locuințelor evaluate la peste 500.000 euro și mașinilor peste cca 75.000 euro. Și în privința acestor tipuri de proprietăți se discută introducerea unei poveri fiscale suplimentare.

E posibil ca această creștere a taxelor locale pe imobile să producă și un fenomen „downsize” (în traducere din engleză – a scădea măsura), mai pronunțat în țările dezvoltate, unde proprietarii renunță la case și suprafețe mari, le vând și se mută în spații mai mici, impozitate mai lejer. Impozitele pe proprietăți în aceste economii sunt foarte ridicate comparativ cu România.

Prin urmare, dacă în România acest fenomen nu s-a prea manifestat până acum, și din cauza mentalității de „proprietar până la capăt” al românului, care lasă urmașilor casele și terenurile, dar și pentru că impozitele sunt încă destul de mici, e probabil ca de anul viitor să asistăm la accentuarea acestui „pas înapoi”. Nu de alta, dar avem și un precedent istoric:

la începutul anilor 2000, când, într-un cu totul alt context economic (de creștere fulminantă a prețurilor în imobiliare), multe familii cu venituri mici sau aflate în cumpănă financiară își vindeau proprietățile bine amplasate în orașele mari și optau pentru proprietăți de la periferie sau chiar în afara acestora, rămânând și cu o diferență bună de bani.

În cazul persoanelor juridice vor fi costuri mai mari pentru

deținerea și utilizarea activelor imobiliare, iar peste tot se va simți și un impact indirect asupra chiriilor care se vor mări.

Posibil că majorarea taxelor locale de la 1 ianuarie 2026 nu va fi doar o decizie economică de moment, ci chiar un pas care va schimba mentalități și comportamente ale proprietarului român și va redefini ce înseamnă o investiție imobiliară.

Prețurile de transfer sub control: strategii esențiale pentru companii în fața presiunilor fiscale

Autori: Adrian Rus, Partener, liderul departamentului Prețuri de transfer, EY România

Georgiana Bizdrigheanu, Senior Manager, Prețuri de transfer, EY România

Iulia Samson, Manager, Prețuri de transfer, EY România

Într-un context economic global extrem de complex și având în vedere declarațiile recente ale Guvernului României, care anunță o reformă fiscală profundă și o luptă fermă împotriva risipei bugetare, companiile se confruntă cu presiuni fiscale tot mai mari. Cu un deficit bugetar-record (cel mai mare din UE în acest moment) și o nevoie urgentă de consolidare fiscală, măsurile de reformă au ca obiectiv imediat reducerea deficitului bugetar, dar și obiective pe termen mediu-lung, cum este digitalizarea și întărirea capacității ANAF de a-și

încasa impozitele și taxele, inclusiv de a crește încasările din zona prețurilor de transfer.

Această reformă nu este doar o reacție la presiunea fiscală, ci și o oportunitate pentru companii de a-și revizui strategiile fiscale și de a se adapta noilor cerințe. Este, desigur, extrem de probabil, ca autoritățile fiscale să-și intensifice controalele asupra tranzacțiilor intra-grup, văzute ca potențiale surse de optimizare fiscală și transfer de profituri.

Un prim pas pare să fi fost făcut în acest sens, Agenția Națională de Administrare Fiscală (ANAF) lansând o amplă acțiune de colectare de date și analiză de risc fiscal, vizând un număr de aproximativ 2.700 de societăți comerciale înregistrate în România. Scopul declarat: identificarea și prevenirea transferurilor nejustificate de profituri în afara țării, printr-o analiză detaliată a cheltuielilor efectuate de companii în perioada 2020–2024.

Prețurile de transfer – zonă de interes strategic pentru autorități

În acest context, companiile multinaționale care operează în România se află sub o presiune fiscală tot mai accentuată, în special în ceea ce privește tranzacțiile intra-grup. Intensificarea verificărilor fiscale, pe fondul reformei anunțate, transformă prețurile de transfer într-o zonă de interes strategic pentru autorități.

Astfel, ANAF a inițiat un proces de colectare de informații pentru verificări ale potențialelor exporturi de profituri asociate tranzacțiilor intra-grup considerate a avea un grad ridicat de risc, printre care se numără cheltuielile cu servicii, cheltuieli cu redevențe și tranzacțiile de finanțare. Președintele ANAF a precizat că datele colectate vor fi utilizate exclusiv în scopuri analitice și a prezentat această inițiativă ca o alternativă mai puțin intruzivă la

inspecțiile fiscale formale sau la solicitările de dosare de prețuri de transfer.

Cu toate acestea, având în vedere și unele dintre măsurile ce se doresc a fi propuse în cadrul pachetului fiscal 2, care readuc în discuție tratarea ca nedeductibile a cheltuielilor cu serviciile de consultanță, management și administrative externe, prestate de către persoane nerezidente, rămâne de văzut care este finalitatea vizată prin această inițiativă. Includerea acestor contribuabili în eșantionul-țintă indică totuși faptul că ANAF a identificat deja anumite elemente de risc fiscal în profilul acestora.

Creșterea numărului de litigii în aria prețurilor de transfer

Indiferent de direcția în care va merge ANAF ca urmare a colectării informațiilor de la contribuabili, este evident că numărul controalelor fiscale este în continuă creștere, iar verificarea prețurilor de transfer este una dintre principalele priorități.

Potrivit rapoartelor publicate de ANAF, valoarea sumelor impuse pentru tranzacțiile intra-grup în anul 2024 s-a dublat (de la 0,939 miliarde lei în anul 2023 la 1,79 miliarde lei), dubla impunere economică devenind o problemă majoră pentru grupurile multinaționale din România.

În acest context, soluționarea amiabilă a disputelor capătă o importanță tot mai mare. Deși în prezent sunt înregistrate 135 de proceduri amiabile nesoluționate, ANAF face eforturi pentru a reduce birocrăția și a accelera aceste procese, în linie cu angajamentele internaționale și obiectivul de aderare la OCDE. Modificările aduse prin OUG nr. 11/2025 permit ajustarea actelor fiscale în cadrul procedurilor amiabile, oferind mai multă flexibilitate în gestionarea cazurilor de dublă impunere.

Instrumente proactive de gestionare a riscurilor fiscale

Reducerea expunerii la riscuri, necesită abordări proactive precum:

- **Susținerea substanței economice reale în tranzacțiile intra-grup:** Companiile trebuie să demonstreze că aceste tranzacții răspund unei nevoi de afaceri autentice și sunt aliniate cu principiul „pieței libere”, prin analize de comparabilitate, studii de piață și dovezi ale activităților economice desfășurate, pentru a limita riscul de reclasificare a tranzacțiilor.
- **Efectuarea de analize interne de risc fiscal:** O analiză de risc fiscal internă realizată periodic ajută companiile să identifice din timp tranzacțiile intra-grup sensibile și să evalueze riscurile de neconformitate. Pot fi astfel implementate măsuri corective, ajustări ale politicilor de prețuri de transfer sau completări documentare. Dosarul de prețuri de transfer nu mai reprezintă doar o cerință de conformitate, ci o componentă strategică a poziției fiscale, având un impact semnificativ din perspectiva impunerilor ce pot apărea în eventualitatea unor verificări fiscale.
- **Ajustări voluntare de prețuri de transfer:** În completarea analizei interne, companiile ar trebui să ia în considerare ajustări voluntare ale prețurilor de transfer, atunci când identifică abateri față de valoarea de piață, înainte de o eventuală inspecție fiscală. Aceste ajustări reflectă conformare voluntară și pot reduce riscul de obligații fiscale suplimentare, dobânzi și penalități, fiind totodată esențială evaluarea impactului asupra altor taxe, precum impozitul cu reținere la sursă, TVA sau taxe vamale (după caz).
- **Acorduri de preț în avans (APA):** Acordurile de preț în avans, deși adesea subutilizate, oferă companiilor predictibilitate fiscală și reduc riscul de litigii, prin obținerea în prealabil a acordului autorităților cu privire la modul în care vor fi stabilite prețurile de

transfer. Modificările recente aduse prin OUG nr. 11/2025 permit, în anumite condiții, extinderea valabilității unui APA pentru perioade anterioare de până la cinci ani. Totodată, ANAF poate suspenda inspecțiile fiscale pentru perioadele acoperite de o cerere de APA aflată în analiză, reducând astfel interferențele dintre procedurile administrative și cele de control.

Într-un mediu fiscal marcat de reforme accelerate, controale intensificate și incertitudine legislativă, companiile nu mai pot adopta o abordare pasivă. În schimb, este esențial să își consolideze poziția fiscală prin măsuri proactive, adaptate noilor realități. Documentația de prețuri de transfer trebuie să devină un instrument strategic, nu doar o obligație de conformitate, iar analiza internă de risc fiscal trebuie integrată în procesele decizionale.

Ajustările voluntare, acordurile de preț în avans și dialogul deschis cu autoritățile fiscale pot transforma conformarea într-un avantaj competitiv. În fața presiunii fiscale, companiile care investesc în transparență, rigoare documentară și o abordare strategică a funcției fiscale vor fi cel mai bine poziționate, vor putea evita litigiile, își vor proteja valoarea economică și vor construi o relație de încredere cu ANAF.

ANAF – Problematika sediilor fixe și permanente

Autor: Sorin Biban, Partener Taxe Biriș Goran

Conceptul de sediu fix este unul care ține de legislația

privind **TVA**, iar conceptul de **sediu permanent** este unul care are de-a face cu **impozitul pe profit**. În principiu, deși cele două concepte se suprapun într-o anumită măsură, sediul fix este relevant atunci când se stabilește locul livrării bunurilor / prestării serviciilor, adică jurisdicția fiscală a statului în care se datorează TVA, pe când sediul permanent devine relevant atunci când se stabilește impozitarea profiturilor.

Atunci când vorbim despre sediul fix, primul lucru despre care ne punem problema este existența resurselor umane și a celor tehnice pe teritoriul / jurisdicția fiscală românească. Atunci când face această determinare, ANAF caută să vadă dacă societatea controlată dispune de personal și precum și de infrastructură în România, atât direct cât și prin intermediul unui partener sau furnizor de servicii. Resursele – atât cele umane cât și cele materiale – nici măcar nu trebuie să fie în proprietatea societății analizate, ci pur și simplu la dispoziția efectivă a acesteia. Celălalt criteriu de determinare a sediului fix este caracterul de permanență a activității economice – continuitatea și recurența sau ritmicitatea acesteia. Contractele de termen lung în combinație cu prezența efectivă a activității economice sunt un element definitoriu în stabilirea de către ANAF a sediului fix.

În determinările sale, ANAF revizuieste contractele societății analizate, până la nivelul modului în care diferite prevederi sunt formulate – stabilirea drepturilor și obligațiilor, modul în care părțile contractuale își distribuie riscul în cadrul activității contractate. În determinarea sediului fix, accentul este în mod clar pus pe existența resurselor umane și a celor materiale – chiar și sub forma accesului la acestea, nu a deținerii lor propriu-zise. Delegarea și externalizarea variilor roluri din cadrul unei societăți către terțe părți sunt subsumate sau echivalate activității economice a societății însăși. Există și cazuri în care avem de-a face cu

prezența unor birouri sau spații comerciale sau chiar micro-capacități de producție în cadrul cărora se desfășoară respectiva activitate, chiar dacă aceste spații nu sunt în proprietatea societății analizate și nici nu sunt declarate ca atare de către o terță entitate.

În instrumentarul ANAF intră și Declarația 394, spre exemplu, aceasta fiind una dintre cele mai relevante din punctul de vedere al diverselor achiziții pe care partenerii interni le declară în relație cu partenerii externi, achiziții care pot arăta către existența unor sedii fixe de facto, inclusiv sedii fixe pentru nerezidenți fiscali.

Modul în care se desfășoară activitatea economică a societății – locul prestării serviciilor, personalul care răspunde pentru acestea și pentru organizarea muncii în sine – este și el un indiciu de bază pentru inspectorul ANAF care face determinarea cu privire la sediul fix al societății. Dovezile cu privire la organizarea activității, spre exemplu, sunt extrem de simplu de găsit în corespondența electronică a societății analizate.

În ceea ce privește stabilirea și confirmarea sediului permanent al unei societăți se bazează pe existența unui loc fix al afacerii pe teritoriul României – fie el sub forma unui spațiu de birouri sau cu orice altă destinație închiriat de către societatea analizată de la o altă societate românească. În mod evident, dacă activitățile derulate la sediul societății țin de activitatea de bază sau esențială a acesteia, atunci se poate determina ușor faptul că sediul în cauză este unul permanent. De notat faptul că, spre exemplu, activitățile auxiliare nu generează determinarea sediului permanent, ci numai cele cu recurență demonstrabilă pe termen mai lung.

Dacă tot am ajuns la caracterul temporal al activității societății analizate, durata activității este un element de bază al determinării sediului permanent. O continuitate demonstrabilă de cel puțin 6 luni a activității economice

într-o anumite locație contribuie decisiv la determinarea ca sediu permanent a locațiilor analizate. Perioada de 6 luni se poate extinde în cazul în care sunt aplicabile prevederile unei convenții privind evitarea dublei impunerii.

În încheiere, existența unui agent dependent pe teritoriul României – persoană fizică sau persoană juridică – agent care are autoritatea să încheie contracte în numele nerezidentului fiscal.

Modul în care ANAF coroborează dovezile care construiesc determinarea sediului permanent se bazează, ca și în cazul sediilor fixe, pe analiza contractelor. Prezența mandatelor, a procurilor sau variilor împuterniciri asociate cu persoane fizice sau juridice aflate pe teritoriul României este un indiciu clar al activității cu caracter permanent într-un sediu care întrunește aceste elemente. Existența documentelor interne precum strategii, organigrame, liste de semnături pe contracte sau împuterniciri bancare fac și ele parte din focusul autorității de control în determinarea sediului fix sau permanent al unei societăți.

Nu în ultimul rând, o decizie a CJUE din 2024 a adus clarificări esențiale cu privire la problematica sediilor fixe din punctul de vedere al stabilirii TVA. Acest tip de speță fiind des întâlnită în statele membre din centrul și estul Europei, dar nu limitată la acestea, are un impact transfrontalier clar. Definiția destul de generală dată de legislația europeană a născut controverse multiple cu ocazia controalelor fiscale, în așa fel încât CJUE a fost pus în situația de a clarifica criteriile de determinare a sediului fix în corelare cu stabilirea TVA datorat.

Implicațiile celor mai importante modificări fiscale din 2025 pentru contribuabilii persoane fizice

Autori: Corina Mîndoiu, Partener, Impozit pe venit și contribuții sociale, EY România

Dan Răuț, Senior Manager, Impozit pe venit și contribuții sociale, EY România

Deși ciclul de raportare anuală a veniturilor persoanelor fizice s-a încheiat destul de recent, pe 26 mai 2025, contribuabilii trebuie să fie în continuare atenți la o serie de acțiuni și modificări legislative care îi pot viza direct în următoarea perioadă. Cu toate că ne aflăm într-o perioadă în care vigilența generală se concentrează pe măsurile de austeritate promovate de autorități în ultimele săptămâni, nu trebuie omise din aria de interes o serie de obligații fiscale existente și relevante pentru persoanele fizice din România (mai ales, cele pentru care scadența este destul de aproape).

În această categorie putem considera, de exemplu, obligația persoanelor fizice care dețin clădiri rezidențiale cu o valoare impozabilă mai mare de 2,5 milioane lei și care, astfel, trebuie să depună **Declarația 216** și să plătească **impozitul special** ("taxa pe lux") până la 30 septembrie; totodată, o altă categorie de contribuabili vizați de taxa de lux sunt cei care dețin automobile cu valoare impozabilă mai mare de 375.000 lei și au obligații fiscale de raportare și plata până la 31 decembrie a.c.

Declarația 216 este actualmente bazată pe sistemul

autoimpunerii (adică pe conformarea fiscală voluntară din partea contribuabililor vizați), însă, de remarcat faptul că în 21 martie 2025 ANAF a pus în dezbatere publică un proiect de Ordin pentru aprobarea unei **proceduri de stabilire din oficiu a impozitului special pe bunurile imobile și mobile de valoare mare**. Astfel, ANAF și-ar dori să instituie o metodă de colectare și de la persoanele fizice care nu se conformează voluntar (i.e., prin adoptarea unei proceduri de calculare și impunere din oficiu). Acest proiect nu este încă adoptat însă ne putem aștepta să devină o prioritate pentru autorități în perioada următoare (ținând cont și de proximitatea termenelor de raportare, i.e., 30 septembrie pentru imobile și 31 decembrie pentru bunurile mobile de valoare mare).

De asemenea, reamintim și persoanelor fizice care obțin **venituri din cedarea folosinței bunurilor** că au obligația de înregistrare a contractelor de locațiune (sau a actelor de modificare) în termen de 30 zile de la încheierea/ producerea modificării acestuia. Această obligație nu este o noutate, dar este mereu de actualitate întrucât poate apărea oricând în cursul anului, fiind dependentă de momentul întocmirii contractului/ actului adițional. Există, totuși, o noutate apărută în 2025 pentru acest tip de venit și anume clarificarea adusă de autorități în ceea ce privește înregistrarea contractului de către persoanele care dețin în comun bunul închiriat (i.e., se solicită în acest caz să fie desemnat proprietarul, uzufructuarul sau alt deținător legal care îndeplinește obligația înregistrării contractului încheiat între părți la ANAF).

În același timp, anul 2025 ar fi trebuit să aducă în prim plan o noutate declarativă privind Declarația Unică, care însă, din păcate, se lasă momentan așteptată. Mai concret, autoritățile și-au luat angajamentul (prin OUG 128/07.11.2024) de a susține simplificarea mecanismului de calcul, declarare și plată a obligațiilor fiscale datorate de persoanele fizice cu titlu de impozit pe venit și contribuții sociale obligatorii și,

astfel, de a simplifica formularistica fiscală prin introducerea **Declarației Unice precompletată** cu datele privind veniturile realizate și impozitul pe venit datorat, baza de calcul a contribuției de asigurări sociale și a contribuției de asigurări sociale de sănătate, precum și cuantumul contribuțiilor datorate, pentru anul de realizare a venitului, conform informațiilor disponibile în bazele de date ANAF.

Teoretic, în luna mai a.c., ANAF ar fi trebuit să emită deja această procedură de pre-completare a Declarației unice. Acest lucru nu s-a întâmplat, iar până în prezent, nu există publicat nici măcar un proiect de ordin în Secțiunea de Transparență Decizională pe site-ul Agenției de Administrare Fiscală. Așadar, un deziderat considerat oportun pentru contribuabilii-persoane fizice la momentul adoptării sale anul trecut, își așteaptă încă rândul pentru a prinde momentul oportun pe agenda de priorități ANAF. Rămâne de văzut dacă un țel atât de ambițios va putea fi pus în practică măcar până în primul trimestru al anului 2026 (când deja contribuabilii se pregătesc de termenul de raportare pentru veniturile din 2025), ținând cont, totuși, că ritmul de digitalizare al ANAF în ceea ce privește zona de administrare a veniturilor persoanelor fizice nu este unul foarte ridicat în prezent.

Lăsând deoparte toate aceste prevederi legislative existente, se poate spune că opinia publică e concentrată în prezent pe adoptarea primului pachet de măsuri fiscale comunicate de Guvern întrucât acestea vor implicații foarte importante și pentru persoanele fizice. Reiterăm câteva dintre ele, astfel:

- Creșterea impozitului de la 10% a 16% pentru dividendele distribuite începând cu 1 ianuarie 2026.
- Apariția unei obligații de raportare fiscală suplimentară pentru contribuabilii persoane fizice (prin Declarația Unică) pentru veniturile din dobânzi obținute ca urmare a deținerii de obligațiuni emise de societăți, persoane juridice rezidente în România, pe piețe de capital din afara României, plătite de societatea

emitentă și înregistrate în contul contribuabilului în cursul anului fiscal. Acesta este un tip de venit căruia în prezent i se aplică reținere la sursă de către plătitorul de venit (i.e., persoana juridică intermediară din România). Astfel, se transferă obligația de declarare (și, în consecință, și de plată a impozitului pe venit) de la plătitor/ intermediar la contribuabil.

- Plata contribuției de sănătate (CASS) de către persoanele fizice cu pensii mai mari de 3.000 de lei (dar doar pentru sumele care depășesc acest prag).
- Totodată, anumitor **categorii sociale** (ex. persoanele care primesc indemnizație de șomaj, părinții cu indemnizație de creștere a copilului, persoanele care se află în concediu de acomodare privind procedura adopției, persoanele cu venit minim de incluziune, alte categorii cu indemnizații/ ajutor social) **care primesc diferite forme de ajutoare acordate de stat** (și care erau până în prezent exceptate de la plata CASS), li se va reține la sursă (din indemnizația aferentă) contribuția de asigurare socială de sănătate de 10%.
- De asemenea, **persoanele în întreținere care au și calitatea de coasigurat** (ex. soțul, soția sau părinții fără venituri proprii), nu vor mai fi exceptate de la plata CASS. Astfel, persoanele care îi au în întreținere vor putea opta pentru plata CASS pentru fiecare coasigurat prin depunerea Declarației Unice la ANAF. Aceasta este, poate, cea mai importantă modificare care va aduce cu sine și provocări practice pentru contribuabili. Dacă în cazul celor care primesc indemnizații sau ajutoare sociale, statul le poate reține direct la sursă, iar persoanele în cauză își păstrează calitatea de asigurat, în acest caz, pentru a le fi păstrată calitatea de asigurat și, deci, de a beneficia de servicii medicale, vor fi necesare acțiuni individuale de raportare și plată voluntară a CASS

pentru coasigurați. CASS datorată de persoanele fizice asigurate pentru fiecare persoană aflată în întreținere, se va determina prin aplicarea cotei de 10% asupra bazei de calcul, reprezentând valoarea a 6 salarii de bază minime brute pe țară, în vigoare la data de 1 ianuarie a anului în care se exercită opțiunea. Astfel, în toate situațiile în care se exercită opțiunea începând cu data de 1 august 2025, plata CASS se va efectua în două tranșe: (i) 25% din CASS datorată, la data depunerii declarației prin care se exercită opțiunea; (ii) 75% din CASS datorată, până la data de 25 mai inclusiv a anului următor celui în care s-a exercitat opțiunea.

- Nu în ultimul rând (chiar un pic surprinzător în contextul actual de contracție a beneficiilor fiscale acordate persoanelor fizice), a mai fost adoptată o altă măsură care vizează zona de contributivitate la bugetul de asigurări sociale de sănătate, dar care este într-o oarecare contradicție cu trendul celorlalte măsuri întrucât prevede apariția unei noi categorii de contribuabili exceptate de la plata CASS – și anume categoriile persoanelor fizice care realizează venituri din drepturi de proprietate intelectuală dacă acestea au, concomitent, și calitatea de **pensionar** (actualmente, este prevăzută posibilitatea de exceptare doar pentru persoanele care câștigă venituri din drepturi de autor și, în același timp, și din salarii). Deși, la prima vedere, s-ar putea spune că pensionarii care obțin și venituri din drepturi de autor vor fi oricum subiect de CASS și că această excepție este justă, totuși, nu ar fi o concluzie în întregime corectă deoarece nu toți pensionarii vor datora CASS, ci doar cei cu pensii mai mari de 3.000 lei. Așadar, există posibilitatea ca un pensionar care încasează o pensie de până în 3.000 lei și, în același timp, venituri din drepturi de proprietate intelectuală, să ajungă, în cele din urmă, să nu plătească deloc CASS.

Fie că este vorba de prevederi fiscale existente ori de modificări fiscale recente sau preconizate, recomandăm persoanelor fizice să urmărească îndeaproape ceea ce se întâmplă în zona de fiscalitate întrucât unele dintre aceste obligații pot deveni aplicabile și necesare pentru orice tip de contribuabil.

Tax Magazine Nr. 3 – mai – iunie 2025

Sumar Tax Magazine Nr. 3/2025

[Cuprins](#) | [Table of contents](#)

Editorial

Luisiana Dobrinescu – Așteptări fiscale în vremuri de deficit extrem

De actualitate

Nadia Oanea – Fiscalitatea încotro?

The Tax Institute – Comisia Europeană face recomandări privind stimulentele fiscale pentru accelerarea tranziției industriale curate

Mihai Petre, Daniela Neagoe – CBAM – aspecte cheie ale procesului de autorizare și noile exceptări

Răzvan Ungureanu, Teona Braia – BEFIT – un nou cadru fiscal comun pentru companiile mari din UE – avantaje versus dezavantaje

Mihai Petre, Cosmin Dincă – Importanța încadrării tarifare, a calculului de origine și a valorii în vamă din perspectiva importatorului

Impozite directe

Cristina Vasilescu, Ioana Botez – Restructurarea companiilor: impactul asupra prețurilor de transfer

Daria Spătariu – Societăți offshore – limita dintre legalitate și eludarea prevederilor fiscale

Procedură fiscală

Cristiana Negrei-Curea – Digitalizarea fiscală – un pas necesar pentru eficientizarea colectării TVA

Alin Negrescu, Irina Sora – IOSS – revoluție fiscală în comerțul electronic sau puzzle birocratic modern?

Anamaria Chiru – Digitalizarea fiscală: eficiență sau supra-reglementare?

Contabilitate

Delia Cataramă, Diana Tanasă, Elena Andriev, Laura Ciurez – Agențiile de turism, între contabilitate și fiscalitate

Jurisprudență fiscală națională

Axente Irinel Andrei, Alexandra Irina Gherghesu – Sinteza de jurisprudență fiscală națională

Jurisprudență fiscală a instanțelor europene

Sinteza hotărârilor în materie fiscală pronunțate de Curtea de Justiție a Uniunii Europene în perioada mai-iunie 2025

Utilizarea e-Factura, prorogată până la 1 octombrie pentru agricultori persoane fizice și centrele culturale ale altor țări

Autor: Sorin Biban, Partener Taxe Biriș Goran

1 octombrie 2025 este noul termen-limită pentru utilizarea e-Factura de către agricultorii persoane fizice și institutele sau centrele culturale ale altor state. În loc de conformare de la 1 iulie 2025, cum era prevăzut inițial, aceste entități trebuie să se conformeze abia la începutul toamnei.

Măsura de amânare a conformării face parte din [OUG 37/2025](#), care a fost oficializată și este în vigoare din **30 iunie 2025**. Motivarea necesității prelungirii termenului de conformare pentru agricultori persoane fizice și institute culturale ale altor țări pe teritoriul României este precizată în textul actului normativ – *“cerințele tehnice pentru utilizarea sistemului nu permit îndeplinirea normei actuale de către acestea, cu consecințe pecuniare”*.

În cazul agricultorilor persoane fizice care aplică regimul lor special de TVA, se poate spune că au fost scutiți temporar de obligativitatea utilizării e-Factura pentru facturile emise. În cazul în care aleg totuși folosirea sistemului, agricultorii trebuie să se înscrie în Registrul e-Factura opțional, cu începere din luna următoare celei în care s-a exercitat opțiunea. Începând cu octombrie 2025, aceștia se vor înscrie obligatoriu în Registrul e-Factura. În cazul celor care încep activitățile economice de acest fel de la 30 septembrie 2025, aceștia trebuie să se înregistreze în avans în Registrul e-Factura și să țină cont de faptul că înregistrarea durează circa 3 zile lucrătoare de la data solicitării în sine. Cea de-a doua exceptare de la utilizarea e-Factura, care durează tot până la **1 octombrie 2025**, se referă la livrările de bunuri și prestările de servicii efectuate de către institutele/centrele culturale ale altor state care activează pe teritoriul României în baza unor acorduri interguvernamentale. Și pentru aceste entități există, ca și în cazul agricultorilor persoane fizice, există opțiunea de a se înregistra și de a utiliza sistemul inclusiv înainte de termenul de 1 octombrie.

În toate cazurile de mai sus, persoanele impozabile stabilite în România trebuie să transmită în e-Factura facturile emise către acele entități numai dacă figurează în Registrul e-Factura opțional sau în Registrul e-Factura obligatoriu.

Este important de precizat aici faptul că asociațiile, fundațiile și alte entități fără scop lucrativ precum

partidele politice și cultele, care nici nu sunt de altfel înregistrate în scop de TVA, sunt obligate să utilizeze e-Factura de la 1 iulie 2025, fără excepție.

Mediul de afaceri din România este tot mai concentrat pe creștere economică prin sustenabilitate

Autor: Mihai Drăghici, Partener, Business Consulting, EY România, EY CESA South Cluster Energy Sector Lead

Cererea globală de energie crește într-un ritm fără precedent, impulsionată în mare măsură de nevoile tot mai accentuate ale mediului de afaceri. Centrele de date se înmulțesc rapid, se accelerează electrificarea stilului de viață al consumatorilor, a transportului și a industriei, iar toate aceste tendințe determină un consum de energie care atinge niveluri record de la an la an.

Conform unui raport global realizat de EY, companiile din sectorul comercial și industrial generează până la 70% din veniturile furnizorilor de energie. Proiecțiile EY indică, de asemenea, că această tendință nu doar că va continua, ci se va accentua, estimându-se că cererea globală de electricitate se va dubla până în anul 2050. Direcționarea investițiilor către proiecte de energie regenerabilă și modernizarea infrastructurii energetice va debloca oportunități semnificative de creștere și inovare în sectorul energetic. Companiile din sectorul energetic vor putea răspunde mai bine cererii tot mai mari de energie, reducând totodată impactul

asupra mediului și creând premise pentru atragerea de noi investiții. În acest context, se creează condițiile necesare pentru o creștere economică sustenabilă și pe termen lung, susținută de tranziția către un sistem energetic mai curat, sigur și competitiv.

România a înregistrat în ultimii ani evoluții semnificative în extinderea capacității sale de producție a energiei din surse regenerabile. Conform raportului [EY Emerging Technology Investment in Romania](#), care analizează, printre altele, și datele furnizate de Transelectrica, capacitatea instalată de energie regenerabilă a crescut cu cca. 27% în perioada 2014–2024 și se află pe un trend crescător, care se preconizează că va continua până în anul 2030. Această extindere reflectă investiții importante în proiecte de energie eoliană și solară.

Raportul *EY Emerging Technology Investment in Romania* arată că puțin peste 40% dintre companiile unde lucrează respondenții utilizează deja sau se află în plin proces de tranziție către surse de energie regenerabilă. Dintre aceștia, 23% sunt în etapa de adoptare a energiei regenerabile, iar 21% au implementat-o integral. În plus, o cincime dintre respondenți declară că firmele pentru care lucrează intenționează să investească în energie regenerabilă. Aceste date indică faptul că o majoritate clară a companiilor fie au adoptat deja energia regenerabilă, fie se pregătesc activ să o facă.

Companiile la nivel global afirmă că dezvoltarea economică și sustenabilitatea merg mână în mână și au planuri ambițioase pentru anii următori. Potrivit raportului global [EY How can soaring energy demand drive lasting prosperity?](#), companiile doresc să se concentreze atât pe extinderea operațiunilor, cât și pe investițiile în inițiative verzi. Majoritatea companiilor (99%) acționează deja pentru a-și crește gradul de utilizare a energiei regenerabile și pentru a reduce emisiile, iar trei sferturi dintre aceștia și-au fixat anul 2035 ca termen limită pentru realizarea unor investiții majore în

acest segment.

Totuși, 66% dintre respondenții studiului global își exprimă îngrijorarea cu privire la accesul la o sursă de energie de încredere, necesară pentru a susține această creștere. Această preocupare determină companiile să caute soluții și le obligă să adopte o atitudine proactivă. În consecință, 86% dintre companii au investit deja în cel puțin un produs sau serviciu, punând accentul pe sisteme de management și echipamente cu eficiență energetică ridicată.

Factorii care stau la baza dorinței companiilor din România de a implementa energia regenerabilă se aliniază cu motivațiile existente la nivel global. Eficiența operațională și impactul asupra mediului ocupă primele poziții în lista de motive pentru care companiile din România investesc în energie verde. Astfel, îmbunătățirea impactului asupra mediului reprezintă o prioritate pentru 74% dintre companiile în care lucrează respondenții, iar optimizarea consumului energetic este considerată esențială de către 70% dintre aceștia.

Aceste date reflectă o înțelegere clară din partea mediului de afaceri din România a faptului că energia regenerabilă poate contribui simultan la reducerea amprentei de carbon, dar și la scăderea costurilor energetice pe termen lung. Prin contrast, un număr mai redus de companii din România acordă, în prezent, prioritate beneficiilor secundare, precum îmbunătățirea indicatorilor din rapoartele ESG (36%) sau implementarea unor modele de afaceri circulare (21%). Interesant este faptul că accentul pus pe aceste beneficii secundare crește odată cu nivelul veniturilor companiei, ceea ce indică faptul că organizațiile de dimensiuni mai mari le atribuie o importanță tot mai mare pe măsură ce evoluează și ating un nivel ridicat de maturitate al afacerii.

Pentru ca inițiativele verzi să aibă succes, colaborarea trebuie să devină motorul care le propulsează. Niciun actor implicat nu poate realiza, de unul singur, tranziția completă

către energie verde și o economie sustenabilă. Pentru a reuși, este necesară crearea unui ecosistem orientat spre creștere sustenabilă, în care sectorul public și cel privat să coopereze. Autoritățile publice pot asigura politici și reglementări funcționale, precum și stimulente, sectorul privat poate aduce inovație și capital, iar furnizorii de energie și servicii pot contribui cu expertiză în integrarea și scalarea soluțiilor energetice.

Valorificarea potențialului României în domeniul energiei cu emisii reduse oferă oportunități solide pentru dezvoltare economică sustenabilă, bazată pe sisteme energetice moderne, curate și digitalizate. În acest context, colaborarea dintre sectorul privat și cel public poate genera beneficii reale pentru întreaga societate, stimulând inovația și competitivitatea pe termen lung.